

EL QUE ENS SOSTÉ (PER A DEIXAR D'ABONAR L'ASFALT)

L'Antic Teatre reclama un conveni d'activitat urgent que garanteixi la seva continuïtat i concreti les promeses de l'Ajuntament.

Benvingudes, benvinguts, estimats companys de la premsa, veïnes i veïns, representants de la comunitat artística, política, social i ciutadans de Barcelona. Gràcies a tots, per ser-hi presents. Per posar el cos i el cor. Perquè continuem defensant que posar el cos continua tenint sentit. És necessari! Fa història. Una història que es fa en un context i que crea context. El que és públic o de servei públic no pot treballar des del silenci. La nostra roda de premsa anual és un acte polític i social. Com diu el nostre estimat **Oriol Puig Taulé**: *“Les rodes de premsa de l'Antic Teatre són un gènere en si mateixes. Assemblea, festa, reivindicació i míting polític, tot alhora.”*

<https://www.nuvol.com/teatre-i-dansa/dansa/lantic-teatre-ara-i-sempre-413171>

De nou, GRÀCIES per ser aquí! És molt important! I molt reconfortant! Per això clourem l'acte amb un brindis.

Jo, Semolina Tomic, faré una introducció política i, tot seguit, l'Olga Vaz explicarà els nostres projectes pel 2026, les produccions, aliances i programació de gener a juliol 2026. Després l'Esther Blàzquez parlarà del rol de la mediació en el marc de la producció, la Nia Paton explicarà les novetats del nostre estimat Projecte Artístic Comunitari. I després, la paraula serà vostra!

On som!

En un món on els conflictes sorgeixen en múltiples formes –polítiques, socials, ecològiques–. S'està convertint en urgent qüestionar els mecanismes de resistència, compromís i lluita. No podem oblidar les tragèdies de les guerres destacant la importància de qüestionar les lluites que recorren les nostres societats.

La deriva feixista a Europa no comença “de sobte”, sinó que s'accelera des de la crisi financera de 2008 i es fa molt visible després de la crisi de refugiats de 2015 i les successives crisis socials, climàtiques i bèl·liques. No és un retorn calcat al feixisme clàssic dels anys 30, sinó una recombinació: ultradreta electoral forta, autoritarisme “d'excepció” i normalització de l'odi en el centre del sistema polític. Entre 2010 i 2026, la ultradreta passa de força marginal a govern o co-govern en països com Hongria, Polònia, Itàlia, Finlàndia, Països Baixos, Croàcia o la República Txeca. El 2026, l'extrema dreta frega ja una quarta part del Parlament Europeu i es converteix en segona força, la qual cosa trenca el vell “cordó sanitari”. Crisis encadenades: atur, precarietat, habitatge, pandèmia, guerra i por al futur, usades per a culpar a refugiats, immigrants i minories en lloc d'elits econòmiques.

Normalització cultural: reapareixen símbols, salutacions i marxes nostàlgiques del feixisme històric, mentre intel·lectuals i *think tanks* re-formulen la seva ideologia en clau moderna. Mitjans de comunicació i xarxes amplifiquen discursos d'odi i teories conspiratives, blanquejant símbols, lemes i líders amb arrels clarament neofeixistes. Molts analistes descriuen la conjuntura actual als Estats Units com una deriva feixista. Dins del poder dels EEUU, per fi, s'han tret la màscara. Especialment sota el segon mandat de Donald Trump hem vist augmentar trets autoritaris a l'interior i un imperialisme agressiu a l'exterior. Hi ha un augment clar de l'ús de l'aparell repressiu (deportacions massives, militarització interna, vigilància) dirigit contra immigrants, dissidències polítiques i moviments socials, mentre s'alimenta un discurs supremacista i d'odi que normalitza la violència.

Aprofito per agrair al moviment Antifeixista de BCN i Catalunya per haver aconseguit, fa uns dies, boicotejar la inauguració d'una seu a Barcelona del grup feixista i neonazi anomenat "Núcleo Nacional". Les càrregues policials van ser molt dures contra els manifestants antifeixistes per tal que no poguessin arribar al lloc on aquest grup neonazi es volia reunir, que era a Sentmenat, a una hora de Barcelona. Per a nosaltres és molt important remarcar aquesta actualitat, parlar d'això, perquè actualment lluitem contra el neofeixisme. Exigim a les forces de seguretat –els Mossos d'esquadra– que deixin de protegir als feixistes i que ens protegeixen a nosaltres als ciutadans que encara creiem en la democràcia i en l'estat del benestar. I aquí volem remarcar i demanar-vos a tots que la lluita antifeixista sigui una prioritat en el nostre dia a dia. Ha arribat el moment en què ja no valen excuses. Cal organitzar-se!

I ara sobre l'Antic Teatre:

Ens trobem en la recta final d'una lluita política i comunitària de més de 23 anys per a garantir la continuïtat de l'Antic Teatre i de l'espai que l'acull. Som un projecte nascut des de la base, sostingut pel poder popular: pel barri, les artistes i una xarxa àmplia de suport local, nacional i internacional. Sense això no seríem aquí.

L'Antic Teatre defensa una línia clara i innegociable: art des de la resistència; art de risc, contemporani, radical i comunitari. Arts vives amb un posicionament polític explícit, és a dir, que entenen la cultura com un bé de primera necessitat.

La nostra lluita és també la lluita per la defensa del barri de Sant Pere, Santa Caterina i la Ribera, contra la gentrificació, l'especulació urbanística i un model de ciutat que ens expulsa. L'Antic és un espai viu, arrelat al territori, i un lloc de resistència cultural en una Barcelona profundament afectada pel turisme massiu.

En quant a la situació institucional, l'espai no ha estat expropiat oficialment encara. El març de 2024 es va aprovar el procediment d'expropiació per part de la Generalitat de Catalunya. El maig del 2025, l'Ajuntament de Barcelona va fer públic el comunicat pel qual aquesta operació entraria en els pressupostos municipals, iniciant el procés d'expropiació i que ara segueix el seu curs. Entenem que l'Antic Teatre passarà a ser un espai de propietat pública, amb continuïtat del nostre projecte i amb la direcció i gestió actuals, tal com ens han promès en reunions mantingudes. Però, avui diem clarament que no n'hi ha prou amb promeses i anuncis. Fins ara, la comunicació amb l'Ajuntament de Barcelona sobre l'expropiació ha estat fluïda, gràcies al gerent de l'ICUB, Oriol Martí Sambola. No obstant, lamentem públicament l'absència del regidor de cultura de l'Ajuntament de Barcelona Xavier Marcé en aquesta roda de premsa.

Però, per a seguir amb la consolidació del projecte, per a establir objectius, per a sostenir-nos... Necessitem certeses. Necessitem convenis que garanteixin la continuïtat del projecte amb llibertat artística i política. La pregunta que dirigim públicament a l'Ajuntament de Barcelona i a la Generalitat de Catalunya és clara: com i quan es formalitzaran aquests convenis?

En aquest sentit, avui a més us farem participants d'una pregunta: com seguir? Debatre no sols el que, sinó el com, també és una pregunta política. La resposta a això no creiem que l'haguem de donar només des de l'Antic Teatre. **El com**, és la qüestió constant en la que treballem, Quin és el com? Nosaltres pensem que s'aconsegueix entre totes. També, per això, us convoquem avui a la ciutadania: a artistes, a periodistes, a polítics, a veïnes, a usuàries de l'espai i qualsevol persona interessada en la Cultura de Base i les polítiques públiques d'aquesta ciutat. Cal pensar col·lectivament com se sostenen els projectes que construeixen el comú.

No perdrem ni el llenguatge de lluita, gràcies al qual s'ha aconseguit tot fins ara, ni la voluntat de transparència que avui exercim en aquesta roda de premsa. Però, necessitem convenis per a poder continuar gestionant l'espai. Perquè l'Antic Teatre pugui seguir, en essència, però amb solidesa econòmica. Ni més, ni menys. En el futur, sota quins convenis i condicions existirà l'Antic Teatre? En quin tipus de negociacions s'entrarà, amb quins terminis i amb quins interlocutors?

Aquesta roda de premsa és també una crida col·lectiva i no sols a les Institucions, sinó també a totes les Fàbriques de Creació amb les quals dialoguem, a tots els agents culturals de la ciutat, periodistes, i ciutadania: hem de posar energia en objectius comuns que superin la nostra activitat. El nostre vincle amb la societat va més enllà de les programacions artístiques que al mateix temps ens construeixen. Per a què lluitem?

Perquè nosaltres sabem que l'objectiu del neoliberalisme és desarticular la lluita, avui fem una crida comuna allò que ens sosté.

UN DELS FOCUS D'AQUESTA RODA DE PREMSA, APROFITANT LA NOSTRA TROBADA, ÉS L'ACTUAL ANIQUILACIÓ I DESMANTELLAMENT DE LA CULTURA DE BASE A LA NOSTRA CIUTAT.

No pot ser que continuï existint tanta desigualtat i una diferència tan abismal, tan brutal, entre l'alta cultura, l'elit i la ciutadania de baix, de la base. Jo vaig arribar a Barcelona amb 19 anys, era 1985, i aquest any 2026, el 27/1 en compleixo 60. Tota la meua vida he lluitat, primer com a antifeixista, perquè vaig venir d'un país que vam combatre a Hitler i em vaig trobar amb un escenari brutal a Catalunya i Espanya. Vaig arribar només deu anys després de la mort de Franco i des de llavors he lluitat per la igualtat i els drets de les persones, especialment en la cultura i l'art. I sento que cada vegada, la situació és pitjor!

El que nosaltres hem aconseguit des de l'Antic Teatre, amb altres companys de la ciutat és organitzar-nos i treballar des d'un front comú per la lluita per l'accés i la pràctica de l'art i la cultura com a dret bàsic de tot ésser humà. Això es va materialitzar en un moviment cultural, **la Cultura de Base i el Parlament ciutadà de Cultura de Barcelona**, pensat com una estratègia política que va des de l'any 2019 al 2023. I tot això es va fer en un marc d'activisme polític i voluntari. Però, a partir de 2023, quan de nou pren el poder en solitari el partit polític PSC, hi ha com una apagada o una apatia, un cansament i desmantellament sistemàtic de la Cultura de base i gestió comunitària. **L'ANTIC TEATRE POSA DE MANIFEST QUE NO POT SER QUE ENS GUANYI EL NEOLIBERALISME. NO ESTEM CANSATS DE LA LLUITA. MORIREM LLUITANT.**

Vam ajuntar uns 70 projectes independents de la ciutat junts, durant 2020, 2021, 2022, vam fer un informe i un mapping. La meitat d'aquests projectes en el 2026 ja no existeixen!

Els recursos de la cultura s'administren de manera injusta. Aquesta és l'eterna lluita de classes.

A qui pertany el poder? Només pertany als rics, als ben connectats, pertany a un grapat de privilegiats. A l'"alta" Cultura, l'elit. Ells decideixen sobre els nostres recursos, i mentrestant, tots paguem els impostos.

Pregunta't qui decideix la política cultural a la teua ciutat? La llibertat cultural la gaudeixen només aquells que poden permetre's comprar les entrades als teatres.

A nosaltres, a l'Antic Teatre ens diuen “radicals”. Quan el realment radical és un sistema que dona tant a uns pocs i nega a la majoria els drets bàsics. És el sistema neoliberal que transfereix els diners públics al privat.

El que de veritat “ens sosté” no hauria de ser allò que alimenta un model de vida grisa, mecànic, consumista, artificial, amb presses, estrès, desconexió dels altres, apatia. L'asfalt no es pot fertilitzar; és un sòl mort, dur, propi d'un estil de vida que esgota persones. No necessitem continuar sostenint un sistema que ens desgasta o deshumanitza.

A la nostra ciutat la mercantilització i PRIVATITZACIÓ de la Cultura és un fet de fa dècades.

Un odi de classe, odi als pobres, odi els que no pensen com ells. Què podem esperar d'aquest sistema que, en tot aquest temps, des de la transició fins avui, no ha permès l'existència d'un Estatut d'Artista? Què són els drets laborals? Que s'assabentin les artistes i els treballadors de la cultura i la societat, no som treballadors fins que no tinguem un estatut. Els nostres veïns més pròxims, a França tenen aquest estatut des del 1934. Aquí no ho tenim per què el PODER no vol que el tinguem. Algunes associacions professionals han inventat convenis, acords, informes, documents de bones pràctiques, però no hi ha cap llei que obligui a complir cap d'aquests acords. Nosaltres No som treballadors! I jo tinc por que em moriré sense estatut d'artista, sense el que és bàsic.

Nosaltres no participem en les decisions polítiques! Qui és que decideix, per què existeix una institució determinada a l'Ajuntament o a la Generalitat de Catalunya. Per a què es creen aquestes institucions? amb quina fi? amb quin objectiu? Qui decideix com es construeix una convocatòria per a alguna subvenció? Com es construeixen els reglaments de les subvencions? Qui decideix quants milions d'euros aniran a un projecte i perquè a un altre no li arribarà cap euro o li arribarà una misèria? Fins quan? Els ciutadans volem ser actius en la presa de totes les decisions en política cultural.

Transparència

I amb això em refereixo a la Transparència i la Traçabilitat de les polítiques públiques. Un dels pilars de la Cultura de Base és acabar amb l'opacitat de la gestió pública i aconseguir la total transparència. Des de la Cultura de Base entenem per transparència alguna cosa més que la simple publicació dels pressupostos. Afecta a les decisions i als processos de presa de decisions. Cal establir una traçabilitat així com un sistema de fiscalització i de control ciutadà de tota la gestió. Aquí, avui, no hi és l'alta cultura, l'elit, convidem a tothom, però ells no hi son. No hi son el director del Teatre Lliure, ni el del Liceu, ni el del Teatre Nacional de Catalunya, ni el del Palau de la Música, ni la del MACBA, per esmentar-ne alguns, tampoc de cap altra fundació privada d'aquesta ciutat de les que governen els nostres espais públics, teatres o museu. En tots aquests espais “públics”—Institucions culturals que tu veus caminant per la ciutat, que son propietat de l'Ajuntament o de la Generalitat de Catalunya— qui decideix qui hi governa allà dins? Fundacions privades, amb patronats i empreses privades sostingudes amb pressupostos públics, per deixar clar, els diners de tots. Ells no són aquí avui. On és el director de l'empresa d'espectacles Focus? Aquí tenim el problema! NO els importa! Què els importa a ells els de sota?

Per sort, durant anys hem construït una comunitat, no volem viure en l'aïllament individualista. Gràcies a totes les nostres aliances que sou aquí avui! Així, aquí estem! I aquí seguirem! L'elit sap que no existeix un espai per a la producció i exhibició— amb un pressupost semblant al seu— per a teatre contemporani i performance. I, no cal ni dir-ho, per a circ contemporani. Uiiiiii, no existeix!

La ciutadania de Barcelona no pot assistir a l'art escènic contemporani, no veiem art actual, veiem coses molt mediocres, que no tenen res a veure amb els llenguatges actuals de l'art escènic. L'Antic Teatre, amb els seus cafès amb llet i les seves cerveses, gràcies al bar i amb poques ajudes públiques fem miracles. Juntament amb totes les nostres xarxes i connexions perquè sense elles no existiríem. Jo poso una mica, un altre posa una altra miqueta, l'altre posa també una miqueta més i a veure si aconseguim alguna producció conjunta, però igualment segueix sent molt precària.

Parlem que amb una producció del Teatre Lliure –com diu la companyia de teatre **Atresbandes**, en el seu últim espectacle **LESHI**– es pot comprar un pis a Barcelona. Aquestes produccions valen 200.000 o 500.000 euros o més, mentre les nostres produccions moltes vegades les fem gratis o pagades pels nostres propis diners, o estem en "números vermells", perdent diners. Això és diu auto-explotació, i no el que ens intenten vendre i manipular com *empoderament* o *emprenedoria*.

En l'últim article d'**Oriol Puig Taulé**, que es diu “*Qui dia passa, any empeny*”
<https://www.nuvol.com/teatre-i-dansa/dansa/qui-dia-passa-any-empeny-466897>
gràcies per ser aquí Oriol, deia:

“El teatre català continua patint, i ja comencen a ser endèmics, els mals que anem repetint doncs de fa una pila d’anys. La sobreproducció, l’extrema brevetat dels períodes d’exhibició i l’absència d’un circuit real que, més enllà dels noms del teatre comercial de sempre, permetin que els fantàstics teatres i auditoris municipals que tenim a Catalunya s’omplin amb els programacions més variades i multidisciplinàries. I vinga a repetir fórmules d’èxit: adaptacions de novel·les, repesquis de musicals que van ser un èxit fa trenta anys i invents que abans potser caldria haver provat amb Coca-Cola. I qui dia passa, any empeny. El pròxim muntatge dirigit per Julio Manrique al Teatre Lliure (El barquer) compta amb dinou intèrprets i segurament costarà més que tota la temporada de la Fundació Joan Brossa. L’Antic Teatre continua a la (quasi permanent) corda fluixa i jo ja començo a tenir por de sortir de casa i que quan torni me l’hagi comprat El Mag Pop.”

Parlant de la Cultura de Base també volem denunciar el tancament de la sala **Perifèria Cimarronas** aquest mateix mes, gener de 2026.

Citem algunes frases del seu comunicat:
<https://drive.google.com/file/d/1u19604csojtxk8vbtzigotzbheahxxfq/view>

*Tanquem.
Sí, hem fracassat.
No ho hem aconseguit.*

És una pèrdua i no ens queda més que acceptar-la, entendre-la, aprendre d'ella i seguir endavant. No volem activar una campanya de “salvem la Perifèria”. Creiem que no serviria per a res. Seria un pedaç temporal per a continuar dessagnant-nos a poc a poc.

Venim d'espais com Black Barcelona i Tinta Negra col·lectiu d'actrius i actors de la diàspora negra a Catalunya.

Recordeu quan es deia que no existien actors negres a Catalunya? D'aquí neix Tinta Negra. Aviat descobrim que no hi havia suficients produccions afro, ni suficients creadores, directores, tècniques. Des de Perifèria decidim donar suport a la creació.

La majoria dels artistes que han passat per Perifèria no són conegudes a la ciutat. Moltes són companyies petites, migres, trans. Les que són d'aquí atreuen a amigues i familiars; les que no ho són, o no tenen presència en xarxes, no aconseguen atreure públic.

Segurament un dels problemes és aquest: que som dones negres, i les dones negres no estan de moda.

A més, fem teatre antiracista, i moltes de les nostres propostes generen incomoditat en la blanquitud o en la masculinitat, que continuen sent majoria en la crítica cultural.

Al principi, quan érem novetat, sí que va haver-hi un pic d'atenció, però es va anar diluint. Tampoc ignorem el fet que les nostres obres no siguin en català.

ABANS DE PRENDRE AQUESTA DECISIÓ VAIG VOLER INTENTAR UNA ÚLTIMA ESTRATÈGIA. EM VAIG REUNIR AMB L'AJUNTAMENT DE BARCELONA PER A EXPLORAR POSSIBLES SORTIDES. ALLA VAIG VEURE QUE EXISTIA UNA PETITA POSSIBILITAT DE NO MORIR: TRANSFORMAR-NOS EN UNA FÀBRICA DE CREACIÓ O EN UN ESPAI MIXT. PERÒ NO VA SER POSSIBLE. PER A L'AJUNTAMENT, Avui dia, NO ÉS UNA OPCIÓ. I TAMPOC QUEDA ENERGIA PER A LLIURAR AQUESTA BATALLA.

A partir de gener de 2026, Perifèria no tindrà un lloc fix. Serem itinerants.

Continuarem fent teatre en altres espais, pensant altres maneres de transformar el món, almenys durant un temps. Però espero que Perifèria romangui en la teva memòria i, si és possible, també en el teu cor.

*Silvia Albert Sopale
Barcelona 15 de desembre del 2025*

Des de l'Antic Teatre us donem les Gràcies per aquests 5 anys.

I CONTINUEM PREGUNTANT, PERQUÈ ELS NOSTRES PROJECTES ESTAN A LA MERCÈ DE SUBVENCIONS DE CONCURRÈNCIA PÚBLICA, MENTRE L'ELIT TÉ CONVENIS, CONSORCIS, ACORDS DIRECTAMENT ATORGATS A DIT. QUI DECIDEIX QUE LA PERIFÈRIA CIMARRONAS NO POT SER UNA FÀBRICA DE CREACIÓ, I PERQUÈ NO?

*L'altre projecte que actualment està en perill és l'**Arnau Itinerant**. Unes frases del seu manifest que va sortir fa només uns dies.*

*MANIFEST PÚBLIC Teatre Arnau
<https://coordinadoradentitatspelteatrearnau.com/?p=1406>*

*En defensa del Teatre Arnau vs el nou model imposat per l'ajuntament
i contra les polítiques culturals que desmantellen la gestió comunitària a Barcelona.*

La cultura és un dret.

La participació no és pot esborrar.

El Teatre Arnau no és veuen.

Cal respectar la voluntat dels barris, veïnat i de les persones professionals implicades desde de 2016 en aquest procés.

NO PODEM ACCEPTAR QUE ÉS DONI SUPORT A MEGAPROJECTES ESPECULATIUS (COM EL LICEUMAR AMB 30 M D'EUROS, EL MUSEU THYSSEN O L'AMPLIACIÓ DEL MNAC AMB 140 M D'EUROS) MENTRE ÉS NEGA EL PA I LA SAL A LA CULTURA DE BASE. EL TEATRE ARNAU ÉS EL CAMP DE BATALLA ENTRE LA CULTURA COM A DRET I LA CULTURA COM A MERCADERIA.

Defensem la cultura feta des de baix.

Defensem el dret dels barris a decidir.

Esmentem també el projecte **Nau Bostik**, que en el 2025 van celebrar 10 anys d'existència. Denunciem l'absoluta falta de comunicació amb l'Ajuntament de Barcelona. No és que no la sol·liciten de manera reiterada, simplement els ignoren.

<https://naubostik.com/>

Felicitats, Jorge.

**Demandem una nova política i un nou enfocament al poder:
posar fi a les desigualtats econòmiques, reemplaçar la fredor de l'individualisme amb la calor del Col·lectivisme i la Solidaritat.**

Llarga vida a l'Antic!